

Vlamingen Vooruit

E-Nieuwsbrief voor Vlaamse emancipatie vanuit links perspectief
Oktober-november 2008 nummer 5

De redactie is te bereiken via info@landdag.org

TE LEZEN IN DEZE VLAMINGEN VOORUIT:

- ★ Verslagboek 2008
- ★ Kalender
- ★ Emiel Moyson, een Vlaamsgezinde socialist
- ★ Amerikaanse kredietcrisis: Fortis, Dexia, Ethias ... De politieke elite verongelukt!
- ★ Doel en Lange Wapper: één dossier, één strijd
- ★ En tot slot nog dit...

★ Verslagboek 2008

Het verslagboek van de voorbije Trefdag in Gent zou normaalgezien in december of januari moeten klaar zijn. Wie er in Gent niet bij was kan het Verslagboek 2008 nog bestellen door 5 € te storten op het SFL-rekeningnummer: 000-3253185-96 (met vermelding: Verslagboek 2008). Voor vragen: info@landdag.org

★ Kalender

- ★ Donderdag 27 november 2008

Terug naar de toekomst van Vlaanderen

Debat tussen de 'Gravensteengroep' en de 'Vooruitgroep'

Sprekers: Etienne Vermeersch en Frans-Jos Verdoodt versus Jan Dumolyn en Stijn Oosterlynck

Moderators: Gita Deneckere en Bruno De Wever

Donderdag 27 november 2008 om 20u.

Universiteit Gent, Auditorium C, Blandijnberg 2, 9000 Gent

Organisatie: Instituut voor Publieksgeschiedenis (IPG)

- ★ Zondag 30 november 2008

1868-2008: Emiel Moysonherdenking in Luik

Hulde aan het graf van Emiel Moyson en bezoek aan Luik

Meer informatie is te vinden onder de tekst 'Emiel Moyson, een Vlaamsgezinde socialist'.

Bijkomende vragen kunnen ook gemaïld worden naar: info@landdag.org.

Zondag 30 november 2008 om 20u.

Cimetière de Robermont, Rue de Herve, 4030 Grivegnée (Luik)

Organisatie: Vlaamse Hoop

- ★ Zondag 30 november 2008

De politieke emancipatie van de Brusselse Vlamingen

Brunchgesprek in het Vlaams Huis

Spreker: Guido Ghekiere

Zondag 30 november 2008 om 11u.30

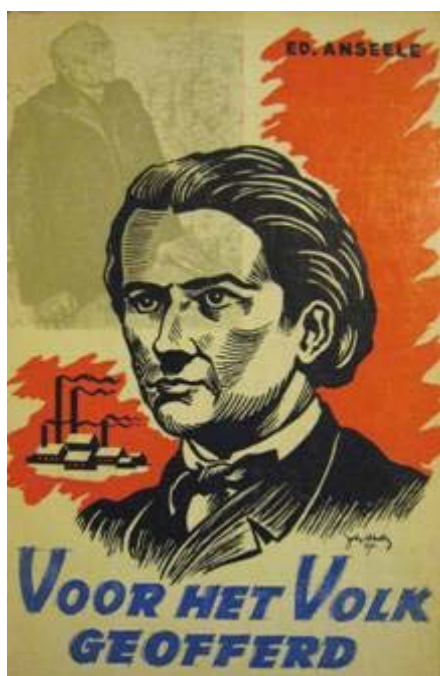
Vlaams Huis, Drukpersstraat 20, 1000 Brussel

Organisatie: Vlaams Komitee voor Brussel

★ Emiel Moyson, een Vlaamsgezinde socialist

Moyson werd in 1838 in Gent geboren in een liberaal milieu. Als burgerjongen deed hij zijn middelbare studies in het atheneum. Hij maakte er deel uit van een 'wonderklas' met o.m. Julius Vuylsteke, Julius Sabbe, Adolphe Dufranne, Karel Versnaeyen en Tony Bergman als medeleerlingen en met Jacob Heremans als leraar. Eens aan de universiteit gedroegen deze jongeren zich als een soort gauchistische provo's avant la lettre o.m. door openlijk de draak te steken met de katholieke rituelen. Moyson had al in 1855 de prijs voor Nederlandse taalkunde gekregen en werd in 1856 lid en 'geheimschrijver' van het vrijzinnige, Vlaams en Groot-Nederlandse studentengenootschap 't Zal wel gaan.

Het treurige defilé van meer dan 10.000 arbeiders, gegroepeerd per fabriek voor Leopold I op de Vrijdagsmarkt om de gewenste vrijhandelspolitiek van hun bazen te ondersteunen, gaf de aanzet om de macht van het getal voor de belangen van de arbeiders zélf te gaan gebruiken. Moyson woonde in juni 1857 voor het eerst een meeting bij van de Broederlijke Wevers, het eerste syndicaat in België, van de Vlaamsgezinde arbeidersleider Jan De Ridder, dat op 4 maart van hetzelfde jaar gesticht was. Emiel ontpopte zich al snel tot de eerste 'organische intellectueel' in de arbeidersbeweging. De Gentse textielarbeiders klopten toen een 75- tot wel 100-urenweek en

Edward Anseele schreef een succesromannetje over Emiel Moyson

moesten 's zondags gedurende 3 à 4 uren de fabriek kuisen. De eerste eisen waren dan ook de afschaffing van het zondagswerk en van de praktijk dat zij de reparaties aan de eigen getouwen moesten bekostigen. Men eiste ook een eenvormige ontslagprocedure, geen kinderarbeid beneden de 11 jaar, 11-urendag voor de vrouwen, overal toiletten in de fabrieken en het verplicht afdekken van draaiende delen van machines, afschaffing van het trucksysteem, goede grondstofkwaliteit en een eerlijke verloning. Arbeiders werden toen namelijk per geweven meter betaald maar de patroons vervalsten dikwijls de meettoestellen ... Moyson stopte in 1858 zijn studie, verhuisde naar Brussel waar hij o.m. lid werd van *Vlamingen Vooruit*, een vereniging van 'voorzitters van een eerlijke en regtzinnige uitvoering van de Belgische grondwet' op Vlaams en sociaal gebied. Hij bleef de verbindingsman tussen de arbeidersbewegingen van Brussel (de theorie (Jottrand, Proudhon, Marx)) en Gent (de praktijk (een reusachtig industrieproletariaat dat gold als het armste en meest ondervoede van heel België)) en leidde in Gent de eerste burgerlijke begrafenis van zijn vriend Dufranne in december 1858. Moyson trad toe tot het Vlaamsch Verbond, het embryo van een democratisch Vlaamsgezinde partij en werd lid nummer 37 van de afdeling van de Eerste Internationale waar hij in 1868 de Gentse Klauwaards vertegenwoordigde. Hij onderschreef het manifest van de Vlaamse landdagen om het gebruik van het Nederlands in de rechtbanken te eisen, nam deel aan de Nederlandsche Taal- en Letterkundige Congressen en engageerde zich voor de Vlaamse grievencommissie. Hij ijverde tegen het coalitieverbod, tegen het lotingsstelsel, voor coöperatieven, algemeen stemrecht en verplicht onderwijs in de volkstaal en steunde Lincoln, Juárez en Garibaldi. Een door tering ondermijnde Moyson stierf op 1 december 1868 bij zijn broer in Haut-Prez bij Luik. Na zijn dood ontstond een ware Moysoncultus. In 1868 betaalde de Textielcentrale van België Moysons grafmonument op het kerkhof van Robertmont te Luik. Bij de arbeidersbeweging gewaagt men niet over zijn Vlaamsgezindheid, in de Vlaamse beweging niet over zijn socialistische overtuiging. Reden te meer voor ons om Moyson te herdenken 140 jaar na zijn overlijden.

Afspraak op 30 november e.k. om 11u.10 in de hal van Gent Sint-Pieters voor de trein van 11u.24 (IC 509 naar Eupen) naar Luik. Met bus 38b naar Robertmont. Korte hulde aan Moysons graf. Eten bij een Italiaan in de buurt. Bezoek aan Luik. Terug in Gent om 19u.00 Breng een (rood) bloempje mee!

Joost Vandommele

★ Amerikaanse kredietcrisis: Fortis, Dexia, Ethias ... De politieke elite verongelukt!

De financiële crisis is geen natuurfenomeen dat ons allen overkomt en dat wij gedwee moeten ondergaan. Een interessant artikel hierover verscheen vorige maand in het links Vlaams-nationaal maandblad 'Meervoud' (nummer 140). Met de toestemming van de auteur kunnen de lezers van Vlamingen Vooruit er kennis van nemen. De komende maanden bent u bij Meervoud (meer informatie www.meervoud.org) trouwens aan het juiste adres voor achtergrondinformatie en kritische commentaren bij de economische actualiteit.

Tijdens de deregulering van de kapitaalmarkt in de jaren tachtig en negentig werd de financiële catastrofe van vandaag voorspeld door heel wat analisten. Zij werden daarin geïnspireerd door de opeenvolgende crisissen in de jaren negentig in Mexico (1994), Zuid-Oost-Azië (1997), Rusland (1998) Argentinië (1998-2002). Zo ondermeer ook linkse flamingant *Toon Roosens* in zijn essay "*Mondialisering*" (2000).

De deregulering van de kapitaalmarkt was een *politieke beslissing*. De kapitaalmarkt werd een grote zeepbel met flitskapitaal van de ene hoek van de wereld naar de andere en zou, als ze doorgeprikt werd, de wereldeconomie destabiliseren gezien de sleutelrol van de VS-economie. Als besluit van zijn analyse, zegde T. Roosens (1929-2003) acht jaar geleden, als één van de weinigen, dat de wereld op een vulkaan leeft en dat de zeepbel ook in de grootste economie, de VSA, zou springen; voor hem was de vraag: wanneer? In september 2008 is op zijn vraag een antwoord gekomen.

De kredietcrisis die in de zomer van 2007 in de VS uitbrak, destabiliseert vandaag de wereldeconomie. De banken in de VS hadden massaal zogenaamde *ninja*-kredieten verstrekt: ze leenden geld aan mensen met *no income, no job and no assets* (geen inkomen, geen werk, geen bezittingen). De banken wisten dat die leningen niet zouden terugbetaald worden. Normaalgezien onderzoekt een bank de financiële mogelijkheden van de lener want ze wil zeker zijn dat de lener de lening met interest terugbetaalt. In de VSA werd dat onderzoek niet gevoerd en ontwikkelde men een ander systeem: een paar maanden na afsluiten werd de lening samen met een ander pak leningen in een financieel product verpakt en vervolgens verkocht aan een andere financiële instelling die het weer doorverkocht, enz... tot in Europa en de rest van de wereld. Zo kwamen tienduizenden rommelhypotheken bij andere financiële instellingen terecht. Na enige tijd bleek dat de leners niet meer konden betalen. Het onderpand, meestal een huis, bleek veel minder waard dan gedacht. Een kettingreactie kwam op gang van grote instellingen die in zware moeilijkheden geraakten. In de VSA is men nu verplicht over te gaan tot overheidsingrijpen tot en met 'nationalisering'. Nationalisering is een techniek, maar het hangt er vanaf wie en voor welk doel ze gebruikt worden. In dit geval moeten ze het privé-banksysteem redden met belastingsgeld; het is *socialisme voor de superrijken* of *socialisering* van de verliezen. Wat in de VSA tot heel wat woede geleid heeft. De meer dan 120.000 werkloze bankmedewerkers, en de (voorlopig) één miljoen gezinnen die hun huis verloren in de VSA krijgen geen of nauwelijks steun.

Thatcher en Reagan maakten van de deregulering hun levenswerk

De financiële crisis is een probleem van hebzuchtige bankiers, managers en speculanten maar vooral een *politiek* probleem, omdat het wettelijke kader dat de crisis mogelijk maakte, werd gecreëerd door de politiek, vanaf de jaren tachtig van vorige eeuw (sedert president Ronald Reagan in de VSA en Margeret Thatcher in GB).

De "*minimale staat*" is de obsessie van dit beleid. Het is de vertaling van het aloude dogma van het liberale "*laissez-faire, laissez-passer*" (1776, Adam Smith, *The Wealth of Nations*) dit wil zeggen geen regulering van de economie. De "vrije markt" als het enige ordeningsprincipe van de economie

die zichzelf reguleert. De staat is de vijand, een minimale staat is een soort "private protective agency", hij moet alleen het leven en bezit beschermen van het individu dat de enige maatschappelijke actor is. Deze opvatting vormde het kader voor de ontwikkeling van een klasse die in het boek (2008) van de Amerikaan David Rothkopf *de superklasse* genoemd werd "in een onzichtbaar netwerk van een wereldwijde *machtselite*".

Die "minimale staat" betekende niet dat er geen staat was. Het was een staat die bijv. onder acht jaar Bush van de VS een *plutocratie* maakte, met veel armoede (opgevangen door liefdadigheid en repressie) met een wegs meltende middenklasse en enorme voordelen voor de superrijken. De breuk kwam in 1982 na een periode van relatieve gelijke inkomensverdeling van 40 jaar. Een analyse toont aan dat in de VS er een enorm grote concentratie aan inkomen is, vermits 1% van de rijkste personen 23% van het nationaal inkomen ontvingen in 2006 tegenover 10% in 1982!. De retoriek over de minimale staat betekende niet dat de overheidsuitgaven in toom werden gehouden onder het bewind van Bush jr. Het overheidstekort steeg van 2% (onder Bill Clinton) naar 18% grotendeels op rekening van uitgaven voor de oorlogen van het duo Bush jr. en vice-president D. Cheney (*Etats-Unis: la fin d'un modèle*, Michel Husson, La Brèche nr. 3, 2008).

Maurice Lippens: gedecoreerd door het establishment en veracht door het volk

Europa is in hetzelfde bedje ziek als de VSA. In Europa leiden de elites voor de neoliberale mondialisering, in en rond de Europese Unie (EU), al dertig jaar de dans. De Belgisch heersende elite heeft zich geïntegreerd in het netwerk van mondiale deregulering. De jongste jaren kennen we voorbeelden hoe het Belgische establishment betrokken is bij sectoren waar telkens de Vlaamse werknemers en zelfstandigen het gelag betaalden. De lezer zal zich het dossier van *Sabena en Swissair* herinneren, de stijgingen van de energieprijzen en de uitverkoop van *Electrabel* aan een buitenlandse groep (*Suez*), het proces *Lernout & Hauspie*, en nu als toetje de verkoop van *Fortis België* aan het Franse *BNP Paribas*. Ook het vroegere Gemeentekrediet, het huidige *Dexia* moet van de ineenstorting gered worden. (*op het moment dat we dit schrijven kennen we daarvan de uitkomst niet*).

Telkens zijn de spinnen in het web sleutelfiguren van het Belgische establishment: de haute finance, het Hof, de top van het ACW en het kartel van de drie staatspartijen.

De politieke klasse in Europa, ook de sociaal-democratie, heeft sinds 1980 het wettelijke kader van de minimale staat uitgebouwd: met uitholling van de economische macht van de overheid, privatiseringen en een massale transfer van inkomens

uit arbeid naar kapitaal, ... Zo werd bijv. de goed functionerende overheidsspaarbank A.S.L.K. voor een zacht prijsje verkocht (1993) aan Fortis (Graaf Maurice Lippens). Het was Prof. Herman Verwilt (SP.a), die in Gentse 1-mei-stoeten de Internationale meezong, die de privatisering van de A.S.L.K. beredde. De Belgische politieke klasse zetelt met fikse vergoedingen in de bestuurskamers van Fortis en Dexia. De ACW-top, de Vlaamse gemeenten en het Vlaams gewest zijn belangrijke aandeelhouders van Dexia, het vroegere Gemeentekrediet.

Al die structuren en politici hebben er blijkbaar geen graten in gezien dat de bank risicovolle activiteiten ontplooiden. Wat deden zij toen die beslissingen werden voorbereid en genomen? Hetzelfde met de verzekeringsinstelling Ethias. Voorzitter Robert Stevaert (ex SP.a- voorzitter) kon zijn klanten geen kapitaalsgarantie meer waarborgen omdat Ethias was verzekerd bij de nu verdwenen Amerikaanse *Lehman-Brothers* (overgenomen door het Britse *Barclays*). De superbonussen die topmanagers incasseerden in die banken ontsnapten blijkbaar ook aan het oog van de politici. Waar ze wel zeer actief in waren was een regeringsbeleid van zware inleveringen voor hun kiezers (bijv. Generatiepact, de gezondheidsindex en notionele interest, de wettelijke pensioenen verwaterden, zodat er een tweede private peiler nodig was die door de huidige crisis voor heel wat mensen minder pensioen zal betekenen of hogere premies...).

De politieke klasse bouwde het wettelijk kader voor het casinokapitalisme of liet na maatregelen te nemen; de bankiers konden zo hun hebzucht naar hartelust botvieren.. De politieke klasse heeft dus minstens even, zoniet meer boter op het hoofd dan de falende privé bankiers en topmanagers. De minimale staat als "private protective agency" die de politieke klasse heeft uitgebouwd sedert 1980 is nu gediscredeerd. Maar de ravage is groot. Een tribunaal of minstens een parlementaire onderzoekscommissie zou gepast zijn om schuld en boete uit te spreken.

In dit verband is het fout de kredietcrisis los te zien van de echte economie. De koers van aandelen, de (verwachte) winststijging bepaalt de sluitingen van ondernemingen en afdankingen in grote mate. Er wordt niet alleen gespeculeerd met geld, maar ook met voedsel, olie, ... Er zijn op de financiële markt zogenaamde *hefboomfondsen* die voedsel opkopen, het opslaan en van de markt houden tot de prijzen stijgen. Zo ook met volle petroleumtankers die op zee worden geparkeerd naargelang de speculanten er winsten in zien. Het zijn de *“onzichtbare handen”* van de speculanten die via de klik op het toetsenbord het werk doen, hun winsten incasseren en de samenleving met de miserie opzadelen.

De Belgische politieke elite die bijna 30 jaar lang (ca. 1980- nu) gedereguleerd heeft en het wettelijke kader maakte voor het gokkapitalisme, smeekt vandaag om meer toezicht en controle op financiële instellingen. Dit is niet nieuw. De Amerikaanse prof **Luigi Zingales** schreef: *“ Willen we leven in een systeem waar de winsten geprivatiseerd worden en de verliezen gesocialiseerd en waar belastingsgeld gebruikt wordt om failliete bedrijven te reanimeren? Voor wie gelooft in de vrije markt schuilt het grootste gevaar van de huidige crisis in het risico dat de belangen van enkele financiers de fundamentele van het kapitalistische systeem ondermijnen. Het is tijd het kapitalisme te redden van de kapitalisten”* (De Tijd, 27 sept. jl.). Kan het kapitalisme zonder kapitalisten? Redden door wie? Telkens het crisis is en de maatschappelijke stabiliteit in het

Kan het kapitalisme nog gered worden?

gedrang komt, werd de belastingbetaler via de staat ingeschakeld om het systeem van de ondergang te redden; de staat als brandweerman. Het is het concept van de *Keynesiaanse corporatieve staat*. Hoofdzaak is dat in dat concept de staat een actieve sociaal-economische rol speelt om het systeem recht te houden (wel kan een sterke arbeiders- en democratische beweging in deze momenten van crisis vormen van democratie en inspraak afdwingen van de heersende klasse). De geschiedenis geeft talrijke voorbeelden van actieve staatsinmenging. We verwijzen naar het Belgisch nationaal kapitalisme. In 1838 moest de staat de *Banque de Belgique* redden, tien jaar later in 1848 geraakte de overgrootmoeder van Fortis, de *Société Générale de Belgique* in nauwe schoentjes, de staat moest tussenkomen de economie van de ineensinking te redden. Ook die andere voorouder van Fortis, de *Algemene Spaar- en Lijfrentekas (A.S.L.K.)* zag het licht in de nasleep van de crisis van 1848. Staat en bankiers vonden het te riskant de spaarcenten van het publiek toe te vertrouwen aan het risicogedrag van de banken, ook met de dreiging van de opkomst van het socialisme. De oprichting van de overheidsspaarbank ASLK (1865) leek hiervoor een oplossing te bieden. Tijdens de crisis van de jaren 1930 stond ook het

Belgische banksysteem aan de rand van de afgrond door de wildgroei van kredietverlening grotendeels gefinancierd door spaargeld van de bevolking. In 1934-1935 werd die groei fataal voor enkele banken. Ondermeer de *Algemene Bankvereniging* ging kopje onder, een Vlaamse bank die banden had met de Boerenbond. De regering zorgde niet alleen voor de redding van de spaarcenten, maar hield ook de opvolger van de falende bank boven de doopvont, de *Kredietbank*. Nieuw was dat daarbij een aantal maatregelen werden genomen om het “roekeloze gedrag” van de bankiers “definitief” (!) te voorkomen (**Guy Vanthemsche**, prof. Geschiedenis VUB, DM, 4 oktober).

Na de oorlog werd in de welvaartsstaat (1945-1980) de controle op het kapitaal in zekere mate verder uitgebouwd tot de mondiale deregulering werd georganiseerd (zie boven) en de kredietcrisis toesloeg met de gevolgen die we nu zien. We beleven vandaag een scharniermoment. Het sprookje van het volkskapitalisme is voor veel mensen uit de arbeiders- en middenklasse, als welvaartsvast element, aan diggelen geslagen. Het begon al met Lernout & Hauspie. Diegenen die wat geld hadden om te sparen, te beleggen en aan privé-pensioensparen te doen dachten veilig te zijn en zien nu hun euro's verdampen.

De legitimiteit van de neoliberale *pensée unique* is zwaar beschadigd; miljoenen spaarders en beleggers zien tot wat het marktfundamentalisme en deregulatie geleid heeft. Terwijl in de jaren tachtig de onderkant van de samenleving werd weggedrukt door het liberaal beleid, is het nu de meer ontwikkelde en ondernemende arbeiders- en middenklasse die in de brokken deelt. Dit kan grote politieke gevolgen hebben en in elk geval een breuk met de dogma's van de “minimale staat”.

Met de crisis is de "weldadige mondialisering" een monster geworden. De nationale staten zijn vandaag voor de bevolking de laatste redplank. De Vlaamse bevolking dreigt tussen wal en schip te vallen: tussen een onmachtige Vlaamse politieke klasse enerzijds en een volksvreemde Belgische francofone elite anderzijds. Ten bate van welke klasse de nationale staatsmacht wordt aangewend hangt af van de krachtsverhoudingen tussen de sociale klassen in elke natie afzonderlijk. Eén zaak is zeker: vandaag leven we in de omgekeerde wereld. De gemeenschap, de overheid staat in dienst van de winstbelangen van private bedrijven, aandeelhouders en managers.

Wat ons betreft mag de Vlaamse overheid niet gedegradeerd worden tot de rol van brandweer voor het blussen van branden van pyromanen en hooligans. De staat is het democratisch machtsinstrument van het volk. De staat, is de emanatie van de volksovereïniteit en het algemene belang van de natie. Het private winstbejag moet via de rechtsstaat *ondergeschikt* worden gemaakt aan regels van controle op de banken en op de geldstromen zodat rampen als nu voorkomen worden; de overheid en het sociaal middenveld hebben een rol van stimulering van een duurzame economie vnl. deze gericht op de binnenlandse markt (bouw, alternatieve energie, gezondheidszorg, vergrijzing,...) en op sociale zekerheid ten bate van de algemene volkswelvaart en -welzijn.

Miel Dullaert

★ Doel en Lange Wapper: één dossier, één strijd

Lange Wapper zaait angst in Antwerpen

De voorbije maanden heeft de Vlaamse politiek zich meermaals de tanden stuk gebeten op het dossier van de 'Oosterweelverbinding', die de ring rond Antwerpen zou moeten sluiten en de verkeerssituatie verbeteren. Vooral de 'Lange Wapperbrug' wordt zwaar onder vuur genomen en twee burgerbewegingen, Ademloos en Straten-Generaal, voeren een intensieve campagne tegen deze brug. Dankzij hun werk is al een en ander aan het licht gekomen over de schandalige manier waarop er over dit project werd 'gecommuniceerd'. Het geval 'Slangen' is daarbij niet meer dan de top van de ijsberg. De hele geschiedenis van de Oosterweelverbinding en de Lange Wapperbrug, alsook alle argumenten tegen die brug, kan je vinden op de webstek van Ademloos: <http://ademloos.be>.

Waar te weinig bij stil gestaan wordt is dat dit 'Lange Wapper'-dossier niet iets is dat op zich staat. Deze brug en de Oosterweel-verbinding zijn symptomen van een veel groter en diepgaander probleem dat we, zeer veralgemenend en ietwat simplistisch, het 'kapitalisme' kunnen noemen. Het is immers op vraag van de bedrijfswereld, en dan vooral het grootkapitaal in en rond de Antwerpse Haven, dat de Oosterweelverbinding gebouwd moet worden. Als we het meer concreet willen stellen heeft de Lange Wapperbrug rechtstreeks te maken met het dorp Doel, op de linkeroever van de Schelde. Een dorp dat door hetzelfde havenpatronaat ter dood veroordeeld werd om er het nieuwe 'Saeftinghedok' te graven (ook dat dossier staat trouwens bol van de 'communicatiefouten'). De Oosterweelverbinding is immers

bedacht omwille van een verwachte groei van de haven na de uitbreiding met nieuwe dokken. Overigens is de naam 'Oosterweelverbinding' ook zeer cynisch gekozen, Oosterweel was immers een van de andere dorpen die in de jaren vijftig werden geofferd op het altaar van de heilige Groei.

'Prestige' is waar het zagezegd om draait in het dossier 'Oosterweelverbinding'. Het valt nochtans op dat de Antwerpenaren zélf niet bijzonder enthousiast zijn over deze brug. De reden is natuurlijk dat dit geen Golden Gate Bridge zal zijn. Het gaat om niks meer dan een verhoogde snelweg, die dagelijks vol zal staan met aanschuivende vrachtwagens. De hele buurt Antwerpen-Noord zal daar niets anders dan hinder van ondervinden (bijvoorbeeld in de vorm van tonnen fijn stof) en de

verkeersinfarcten zullen gevolgen hebben tot voorbij Zwijndrecht. Het is maar de vraag of Antwerpen dat soort 'prestige' wel kan gebruiken en of dat soort 'prestige' de moord op een dorp kan verantwoorden. Economisch prestige is waar het ook om draait in de zaak Doel. Het Saefthinghedok zou het symbool van de groei van de Vlaamse economie moeten zijn. Dat wil zeggen, het Vlaanderen van het ultrakapitalisme, het Vlaanderen van VOKA, VBO, UNIZO, het Vlaanderen van CD&V en VLD (de grootste voorvechters van het dok), het Vlaanderen dat perfect past binnen het maatschappelijk model dat ons wordt opgedrongen door de EU en soortgelijke machines van het neoliberalisme. De Antwerpse haven is daarbij 'ground zero', daar wordt de asociale politiek van de toekomst uitgestippeld en uitgetest, zonder scrupules en zonder enig respect voor stad of platteland. Maar als niet wordt opgetreden tegen deze ontwikkelingen, tegen datgene waar Doel en de Lange Wapper slechts de symptomen van zijn, riskeren we dat Vlaanderen één groot 'Doel'- en 'Lange Wapper'-dossier gaat worden. Het is dan ook de taak van de Vlaamse beweging én de sociale beweging om nu reeds die strijd aan te gaan voor een leefbaar Vlaanderen.

Doel: schitterend dorp in betere tijden

Kevin De Laet

★ En tot slot nog dit...

- In 1972 werd Werkgroep Arbeid opgericht door Pol van Caeneghem. Het werd al gauw een dynamische jongerenbeweging die ijverde voor een autonoom en socialistisch Vlaanderen. Op de fundamenten die toen werden gelegd is nog steeds een groot deel van de linkse Vlaamse beweging gebouwd. Op 29 oktober jl. werd de in Ronse geboren Gentenaar Pol van Caengehem 70. Genietend van zijn oude dag verdeelt hij zijn tijd tussen tafeltennis, sociaal werk, lezen en links-Vlaamse agitatie.
- Na 110 jaar is het Koninklijk Vlaams Conservatorium in Antwerpen (KVCA) van naam veranderd. Het zaakje heeft een pak geld gekost en het resultaat is onthutsend. Op aangeven van een bevriend studiebureau gaat de prestigieuze instelling voortaan door het leven als 'Koninklijk Conservatorium'! Kennelijk ligt een pijnlijk gebrek aan historisch inzicht en een verregaande minachting voor Vlaanderen aan de oorsprong van deze beslissing. Uitgerkend het KVCA was in 1898 de eerste instelling voor hoger onderwijs in Vlaanderen waar het Nederlands de voertaal werd. Een mijlpaal in de Vlaamse emancipatiestrijd! Anno 2008 wordt het Antwerpse Conservatorium bevolkt door zogenaamde progressieven die lachen met de ontvoogding van ons volk én gehecht zijn aan koninklijke titels. Als linkse flaminganten horen wij ons actief verzetten deze ernstige vorm van Vlaamse kleingeestigheid. Waar wachten wij op?
- Het sociaal conflict bij de Franse warenhuisketen Carrefour toont aan hoe ver de grote bedrijven willen gaan in het besparen op de loonkost. Hoewel het meer dan logisch is dat er tegen deze wantoestanden wordt gereageerd, zijn er nog steeds mensen die denken dat welvaart enkel is weggelegd voor zij die hard werken en zwijgen. Volgens sommigen is sociaal protest in tijden van economische recessie zelfs misdadig. Stel je voor: Carrefour zet al haar personeel op straat en delokaliseert. Dit zou niet alleen een drama zijn voor de werknemers, maar ook voor het winkelcliënteel!
- Hoewel de splitsing van de Belgische Sociale Zekerheid nooit op de communautaire agenda heeft gestaan, hebben de vakbonden er het voorbije anderhalf jaar flink tegen geprotesteerd. Bij de Christelijke Arbeiderskoepel ACW zit de schrik voor een splitsing er zo diep in dat ze van 'solidariteit' hun jaarthema maken voor 2009.

Nochtans is er geen reden tot paniek. Vlamingen zullen zich niet zomaar sociale verworvenheden laten ontfutselen, laat staan dat zij een regelrechte sociale afbraak zouden slikken. ACW-voorzitter Jan Renders zei hierover het volgende: *"Het sociale Vlaanderen, wij inbegrepen, moet er maar voor zorgen dat de beweging om het voor kwetsbare mensen op te nemen intact blijft"* (DS 19-21.07.2008). Inderdaad, wij hebben Elio di Rupo niet nodig om de sociale rechten van ons volk te verdedigen.

Het ACW-Leuven heeft intussen een symbolische, mystieke en caritatieve actie op het getouw gezet waarbij de mensen worden opgeroepen om kaarsresten in te zamelen. Het ingezamelde materiaal zal worden *samengesmolten* tot een reuzensolidariteitskaars die op 3 mei 2009 in Scherpenheuvel zal worden ontstoken.

Voor ons is het allemaal wat wollig en weinig concreet. Wij stellen voor dat Jan Renders de 32.000 euro die hij krijgt voor het bijwonen van enkele vergaderingen van de Raad van Bestuur van Dexia in naam van de solidariteit schenkt aan de slachtoffers van de financiële crisis.

- Op 15 november werd bekend dat de dotatie voor het Belgische koningshuis in 2009 stijgt met 6,5 %. Nu Jan-met-de-pet het gelag betaald van de economische crisis, is er van solidariteit vanwege de monarchie weer niets te merken. Benieuwd wat voor stichtende woorden er dit jaar in de kerstboodschap te horen zullen zijn...
- Volgens de Belgische staatssecretaris van financiën, Bernard Clerfayt (FDF), zal België - in tegenstelling tot de meeste andere Europese landen niet in een economische recessie terechtkomen. Dat liet hij midden oktober optekenen naar aanleiding van spoedvergaderingen van het IMF en de Wereldbank in Washington.
Alsof er geen vuiltje aan de lucht is blijft de Brusselse macht er op hameren dat België en het kapitalisme voortreffelijk functioneren. Ja, waarom stellen sommigen dit paradijselijk landje toch in vraag?
- Het multiculturele Parijs is de hoofdstad van Frankrijk, maar het multiculturele Brussel is geen hoofdstad van Vlaanderen. Brussel is immers de hoofdstad van zichzelf, met een eigen volk en een eigen vlag. Dat is althans de boodschap die wordt verspreid door initiatieven als "Wij bestaan - Nous existons". Nu blijkt het 'Brussels volk' ook een geschiedenis te hebben. Een pamflet dat hieronder wordt afgebeeld geeft dit aan. Weer maar eens is de burgerlijke motor achter het Brusselse separatisme aangetoond.

Een historisch volksfiguur richtte zich tot het Volk van Brussel

WWW.LANDDAG.ORG

[SFL: p.a. Leuvensebaan 109, 3220 Holsbeek] [POSTREK: 000-3253185-96] [IBAN: BE65 0003 2531 8596 - BIC: BPOTBEB1]